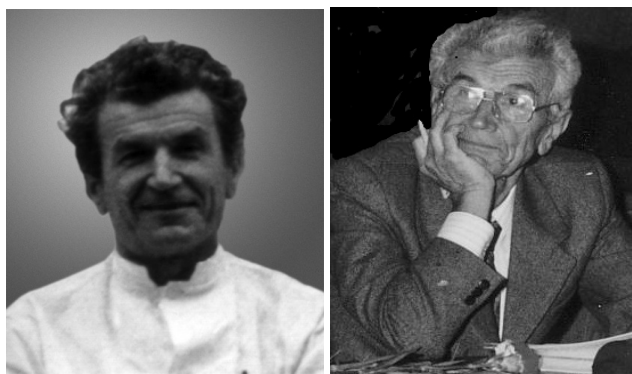

PROF. DR. DOC. ROMAN VLAICU - personalitate unică a școlii de medicină clujene, a medicinei și cardiologiei românești

Vineri, 3 decembrie 2010, a trecut în eternitate Profesor dr. docent Roman Vlaicu, dascăl emblematic pentru școala de medicină clujeană și personalitate recunoscută a medicinei interne și a cardiologiei românești. Profesorul Vlaicu este cel care a intuit și inițiat în clinică “învățământul centrat pe student” și a pus bazele formării moderne în cardiologie în Transilvania, contribuind la saltul calitativ pe care această specialitate l-a făcut în anii ‘80 în România.

S-a născut la Călățele, în Țara Moșilor, în 4 februarie 1927. După studii liceale la Liceul “Sfântul Sava” din București, a urmat cursurile Facultății de Medicină din Cluj și, în 1955, a devenit asistent la Clinica Medicală I a aceleiași facultăți. **Inteligența strălucitoare**, judecata limpede și spiritul său alert au fost remarcate de Profesorul Aurel Moga, care conducea în acei ani clinica și care l-a considerat, fără îndoială, cel mai promițător dintre colaboratorii săi. În anii care au urmat, Profesorul Roman Vlaicu a făcut pe deplin dovada calităților sale, construindu-și o carieră medicală și didactică de excepție, astfel încât în anul 1976 a devenit profesor și șeful clinicii în care s-a format.

Profesorul Roman Vlaicu a fost unul dintre cei care au cultivat cu sfințenie tradiția școlii medicale clujene, tradiție pe care a îmbinat-o armonios cu tot ceea ce era nou, în pas cu ritmul rapid al progreselor în medicină. Abnegația, dăruirea și talentul pedagogic înnăscut al profesorului Vlaicu au făcut ca, pe de-o parte, clinica păstorită mai înainte de profesorii Hațieganu, Moga și Hărăguș să crească, să își păstreze numele de referință între clinicile Clujului și între cele din țară și, pe de alta, să producă valori dar, mai ales, să formeze profesioniști și oameni.

Ca om de învățământ, a fost hărăzit cu un talent didactic ieșit din comun, carisma sa și felul în care știa să se facă ascultat și înțeles de cele mai diverse categorii de «studenți» devenind proverbiale în Facultatea de Medicină din Cluj, dar și în multe alte școli de medicină din țară. Profesorul Vlaicu a scris cărți din care au învățat studenți

mai tineri și studenți cu tâmpilele cărunte, a scris cărți care au făcut epocă în literatura românească de cardiologie, așa cum au fost «Propedeutica bolilor cardiovasculare» și «Diagnosticul bolilor cardio-vasculare», scrise împreună cu prietenul său, profesorul Corneliu Duda. Preocupările și realizările sale, însă, au fost mult mai largi, fiind autor sau contributor la 14 tratate de medicină internă și cardiologie, 19 manuale universitare și 12 monografii. A fost un vizionar, a intuit rosturile epidemiologiei bolilor cardio-vasculare, dar și a explorărilor cardiologice invazive și non-invazive, în particular, a ecocardiografiei, în patologia inimii și a vaselor. A descoperit înaintea altora implicațiile agresivității imune în patologia cardio-vasculară și a dezvoltat o școală în legătură cu aceasta. A intuit că medicina modernă presupune aprofundarea în specialități mai înguste, dar a știut de asemenea cum să păstreze utilitatea și frumusețea incomparabilă a întregului medicinei interne, a clinicii medicale. A fost, în același timp, continuator al gândirii celor care l-au precedat la catedră, dar și întemeietor de școală.

Ca medic, a fost un exemplu pentru toți colaboratorii săi, îmbinând în mod strălucit arta medicală cu modestia și înțelegerea față de cei aflați în suferință. La ușa cabinetului său se adunau deopotrivă personalități ale vieții publice sau politice ale vremii, dar și oameni lipsiți de mijloace, care știau că pot găsi cu certitudine un sprijin în medicul și omul Roman Vlaicu. Profesorul intra primul în clinică, dimineața devreme și, de cele mai multe ori, se însera când o părăsea. Oricine putea să-l găsească, oricine putea să îl abordeze, sfatul său era acolo și în faptul zilei și în după-amiezele târzii de gardă, era mereu prezent, atât de prezent încât nici nu îți puneai problema că ar putea lipsi. Indisolubil legat de clinică, legat de pacienți, legat de locul de unde își lua energia inepuizabilă.

Om de știință Roman Vlaicu a avut contribuții notabile la progresul cunoașterii, îndeosebi în ceea ce privește patologia cardio-vasculară. Stau mărturie cele aproximativ patru sute de lucrări științifice, nu puține publicate în reviste de prestigiu: *Atherosclerosis*, *Clinical Immunology and Immunopathology*, *Immunology Letters*, *International Journal of Obesity*. A fost membru a unor prestigioase societăți științifice naționale și internaționale, contribuția științifică fiindu-i recunoscută prin numeroase premii și, mai ales, prin primirea ca membru în Academia de Științe Medicale din România în anul 1991.

Profesorul a fost personalitatea care a marcat viața multora dintre noi. Pentru unii a fost cel care a investit încredere și a pus umărul pentru a fi părtaș la realizarea unui proiect personal sau de grup, pentru alții a fost primul dascăl adevărat din studenție și a rămas ultimul dascăl adevărat, mult mai târziu, în profesiune, pentru unii a fost

omul care a oferit în clipe de îndoială și de căutare sfatul înțelept și bun, pentru alții a fost cel care a arătat drumul și a ajutat ca drumul acesta să fie croit. Pentru fiecare în parte și pentru noi toți, Profesorul Roman Vlaicu a fost și va fi de neînlocuit.

Iubit de studenți și de colaboratori, a fost indisolubil legat de frământările universității în care s-a format, a cărei devenire a influențat-o până în ultimii ani ai existenței sale. În același timp, a fost un om extrem de activ în Cluj, «un om al cetății», cum îi plăcea să spună, fiind permanent implicat în acțiuni cu caracter cultural sau social, fiind mereu prezent între oameni. Toate acestea au făcut ca, după 1990, să primească titlul de «Cetățean de Onoare al Municipiului Cluj», calitate pe care a onorat-o, de fapt, o viață întreagă.

Profesorul Roman Vlaicu a fost unic. Generos, a oferit celor din jurul său atât de mult și atât de multe, încât cuvintele n-ajung să cuprindă. Prin pierderea sa, Clinica Medicală I și învățământul de medicină clujean, dar la fel întreaga medicină românească sunt, de acum, mai sărace. Ca elevi și colaboratori apropiați, suntem datori să îi cultivăm și să îi ducem mai departe mesajul care, de altfel, este extrem de simplu și curat: profesionalism, onestitate, iubire pentru Dumnezeu și pentru oameni.

Acesta a fost profesorul nostru, căruia niciodată nu vom ști să îi mulțumim îndeajuns.

Petru Adrian Mircea